

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519200238
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3519200238.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumskej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci žalobcu: O., proti žalovanému: D., štátny občan SR, o zaplatenie 3.303,62 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10. februára 2021, č. k. 4Csp/4/2019-115 a o návrhu žalobcu na prerušenie odvolacieho konania, takto

rozhodol:

Návrh žalobcu na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - zamietajúcej (výrok II.) a súvisiacej o trovách konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím súd prvej inštancie výrokom I. zrušil platobný rozkaz tamojšieho súdu zo dňa 26.03.2019, č. k. 4Csp/4/2019-66, výrokom II. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom III. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na súde dňa 28.01.2019 sa žalobca, proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 3.303,62 eur; dlžných úrokov z istiny vo výške 3.442,89 eur; zmluvného úroku vo výške 25,12 % ročne zo sumy 3.303,62 eur od 22.01.2019 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.303,62 eur od 2.01.2019 do zaplatenia; bankových poplatkov vo výške 14,65 eur a náhrady trov konania. Žalobca dôvodil tým, že jeho právny predchodca / G./ so žalovaným uzavrel dňa 12.12.2014 Zmluvu o úvere - K. č. XXXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery a Všeobecné obchodné podmienky. Na jej základe poskytol žalovanému úver vo výške 3.500 eur. Žalovaný však nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, preto žalobca podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (OZ), dňa 03.02.2016 vyhlásil úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný neuhradil dlžnú sumu ani len z časti. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil Úverovú zmluvu zo dňa 12.12.2014 s prílohami, výpis stavu úveru k 28.09.2018, aktuálny stav pohľadávky k 21.01.2019, výzvu na splatenie dlhu zo dňa 08.01.2016 s poštovým podacím hárkom, výzvu na úhradu dlžnej sumy 03.02.2016 s dokladom o odoslaní a zmluvu o postúpení pohľadávok č. X/XXXX. Súd vo veci najskôr rozhodol platobným rozkazom č.k. 4Csp/4/2019 zo dňa 26.03.2019, ktorý sa však žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk, preto ho súd výrokom I. zrušil v súlade s § 266 ods. 3 CSP. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril, hoci mu bola opakovane doručovaná na adresu jeho trvalého bydliska, pričom iná adresa žalovaného súdom zistená nebola. Súd preto vykonal doručenie žaloby aj s prílohami žalovanému postupom predpokladaným § 116 ods. 2 CSP a zverejnil oznámenie o podanej

žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu. Žaloba sa tak považovala po 15 dňoch od zverejnenia oznámenia za doručenú, hoci sa o nej žalovaný nedozvedel.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 12.12.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu - G. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník Zmluvu o úvere - K., s nasledovnými parametrami: Výška schváleného úveru 3.500,- eur; výška mesačnej splátky 117,- eur; počet mesačných splátok: 48; celková čiastka úveru 5.579,30 eur; dátum prvej mesačnej úhrady do 15.01.2015; dátum konečnej splatnosti 15.12.2018; splácanie úveru mesačne k 15. dňu v mesiaci; úroková sadzba 25,12 % p.a.; RPMN banky 28,22 %; priemerná RPMN na trhu 18,66 %; poistenie: bez poistenia. Z výpisu z bankového systému žalobcu vyplýva, že žalovaný vyčerpал úver vo výške 3.500,- eur, avšak svoju povinnosť splácať úver si neplnil riadne a včas, čím podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy a obchodných podmienok. Žalovaný banke vrátil celkom sumu 730,01 eur, pričom riadne a včas zaplatil len 2 splátky úveru á 117 eur dňa 15.01.2015 a dňa 15.02.2015. Následne oneskorene uhradil dňa 15.04.2015 sumu 117 eur; dňa 19.05.2015 sumu 10 eur + 37,50 eur; dňa 17.06.2015 sumu 221,50 eur a dňa 10.07.2015 sumu 110,01 eur. Banka tieto úhrady započítala na splátky zročné dňa 15.01.2015, 15.02.2015, 15.03.2015, 15.04.2015, 15.05.2015 a v rozsahu 110 eur na splátku zročnú dňa 15.06.2015. Zvyšnú časť vo výške 35,- eur započítala na bližšie nešpecifikované poplatky. Keďže bol žalovaný v omeškaní, banka mu dňa 08.01.2016 preukázateľne zaslala písomné upozornenie - výzvu na splatenie dlžnej časti úveru. S poukazom na § 53 ods. 9 OZ, žalovaného upozornila, že pohľadávka banky zo zmluvy o úvere vo výške 720,14 eur (omeškané splátky 708,99 eur + poplatok vo výške 11,15 eur) je k 07.01.2016 viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a žiadali jej zaplataenie v lehote 15 dní. Následným listom zo dňa 03.02.2016 vyhlásila banka pohľadávku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2014 za predčasne splatnú v celom rozsahu a žalovaného požiadala o vrátenie dlžnej sumy vo výške 3.803,94 eur (3.303,62 istina + 485,67 eur úrok + poplatky za upomienky 14,65 eur) v lehote 10 dní. Uvedená výzva bola preukázateľne žalovanému zaslaná, pričom zásielka sa banke vrátila ako nedoručená, s tým, že dňa 08.02.2016 bola uložená na pošte. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. W./XXXX zo dňa 06.08.2018 uzatvorenou medzi postupcom G.. a postupníkom O., došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX na žalobcu.

4. Za aplikácie ust. § 101, § 103, § 53 ods. 9, § 54a, § 565 Obč. zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, predovšetkým súd prvej inštancie vzťah medzi stranami posúdil ako spotrebiteľský, na ktorý dopadá tiež zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, následne sa zaoberal otázkou platnosti postúpenia žalovanej pohľadávky z pôvodného veriteľa podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách dospejúc k záveru, že žalobca pohľadávku zo zmluvy o dotknutom úvere platne nadobudol v súlade s ust. § 524 ods. 1, 2 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách, sa v ďalšom z úradnej povinnosti zaoberal otázkou vymáhateľnosti uplatneného práva podľa § 54a OZ účinného od 5.12.2018, pričom skúmal, či uplatnené právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je premlčané, keďže žaloba bola podaná za účinnosti tohto stanovenia. Z predloženého výpisu z úverového účtu (ku dňu 28.09.2018) mal súd preukázané, že žalovaný naposledy riadne uhradil splátku zročnú dňa 15.02.2015. Nasledujúce splátky zročné dňa 15.03.2015, 15.04.2015, 15.05.2015 a 15.06.2015 uhradil s omeškaním, pričom splátku zo dňa 15.06.2015 uhradil len vo výške 110,- eur. Podľa § 53 ods. 9 OZ právny predchodca žalobcu výzvou na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 07.01.2016 upozornil žalovaného /spotrebiteľa/, že voči nemu eviduje pohľadávku zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 720,14 eur, pozostávajúcu z omeškanej splátky vo výške 708,99 eur a poplatkov vo výške 11,15 eur. Žalovaného zároveň upozornil na možnosť zosplatnenia dlhu. Jednoduchým výpočtom súd zistil, že uvádzaná suma vo výške 708,99 eur po lehote splatnosti pozostávala zo 6 neuhradených splátok za obdobie od 15.07.2015 do 15.12.2015 (6 x 117 eur = 702 eur) a neuhradenej časti splátky zročnej dňa 15.06.2015 vo výške 7 eur. Z tejto upomienky vyplýva, že veriteľ poskytol žalovanému dodatočnú 15 dňovú na zaplataenie zročného dlhu a keďže k plneniu zo strany žalovaného nedošlo, veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný listom zo dňa 03.02.2016. Z vykonaného dokazovania tak vyplynulo, že dlh žalovaného sa stal splatný potom, čo právny predchodca žalobcu zosplatnil celý úver v dôsledku riadneho a včasného neuhrádzania dohodnutých splátok. V zmysle § 103 veta druhá OZ, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Premlčacia doba práva na zaplataenie takéhoto zosplatneného dlhu sa teda začína skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu, začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. Žalobca mohol zosplatniť celý dlh pre nezaplataenie splátky zročnej najneskôr v mesiaci 9/2015, čo je zrejme aj z obsahu výzvy zo dňa 07.01.2016, nakoľko splátka zročná 15.09.2015 bola v tom čase práve 3 mesiace po lehote splatnosti. Ak teda právny predchodca žalobcu

vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru pre nezaplatenie splátky za mesiac 09/2015 splatnej dňa 15.09.2015 (§ 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ), začala 3 ročná premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplatneného dlhu plynúť odo dňa nasledujúceho po splatnosti tejto splátky, teda odo dňa 16.09.2015 a uplynula dňa 16.09.2018. Svoje právo na zaplatenie zosplatneného dlhu žalovaného z úveru si však žalobca uplatnil na súde až 18.01.2019, čiže až po márnom uplynutí zákonom stanovenej 3 ročnej premlčacej doby (§ 101 OZ). Z uvedeného dôvodu bolo potrebné žalovaný nárok považovať za nevymáhateľný podľa § 54a OZ, keďže v čase podania žaloby bol už premlčaný. Súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol a s prihliadnutím k zistenému premlčaniu uplatneného práva sa súd žalobou po vecnej stránke už bližšie nezaoberal. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, hoci bol v konaní procesne plne úspešný (§ 255 ods. 1 CSP), keďže žalovanému v dôsledku jeho úplnej nečinnosti v konaní žiadne trovy nevznikli.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, posúdiac obsah odvolania smerujúc svoje odvolanie voči zamietajúcej časti rozhodnutia a súvisiacej časti o trovách konania (výroky II. a III.), a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenie vecí na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žalobe bude vyhovieť a žalovaný bude zaviazaný nahradiť mu v plnom rozsahu trovy konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (odvolací súd poznamenáva, že na takomto závere rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je založené). Replikujúc doslovne následne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k posúdeniu premlčania dôvodil, že podľa jeho názoru súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, nakoľko podľa ust. § 103 OZ začína plynúť premlčacia doba od zosplatnenia úveru. Vyhlásenie predčasnej splatnosti predstavuje zmenu záväzku čo do termínu splatnosti, ktorá sa týka celého úveru. Od vyhlásenia predčasnej splatnosti je povinný uhradiť žalovaný celý dlh. Poukazuje na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 29Cdp 2906/2000, vychádzajúc z ktorého povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká. Výklad súdu týkajúci sa premlčania podľa jeho názoru odporuje ustanoveniu § 53 ods. 9 OZ, upravujúceho 3-mesačnú lehotu po splatnosti splátky, preto premlčanie je potrebné aplikovať z hľadiska zročnosti celého dlhu a nie jednotlivých splátok. V tomto smere poukazuje na rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 3Co/161/2014, KS v Trnave sp. zn. 24Co/945/2015 a ďalších, z ktorých obsiahlo cituje. Za významné považuje rozhodnutie odvolacieho súdu v Košiciach pod sp. zn. 3Co/219/2019 zo dňa 26.08.2020, v rámci ktorého rozhodnutia sa odvolací súd nepriklonil k právnej argumentácii zvolenej aj v tomto prípade súdom prvej inštancie, ale poskytol právny výklad začiatku plynutia premlčacej doby odlišne a naviazal ho na moment zosplatnenia pohľadávky, s čím sa žalobca plne stotožňuje, nakoľko je pojmovo vylúčené, aby plynutie premlčacej doby začalo skôr, ako vznikne veriteľovi možnosť uplatniť právo. Na obdobných záveroch je založené aj rozhodnutie KS v Košiciach pod sp. zn. 3Co/184/2019 zo dňa 15.07.2020. Zároveň uplatnil návrh na prerušenie odvolacieho konania do momentu skončenia konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR dôvodiac, že uplatňuje v konaní pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy, teda právo, na ktoré sa môže v prípade jeho premlčania vzťahovať ust. § 54a Obč. zákonníka brániace jeho vymáhateľnosti. Je mu známe, že OS Martin podal dňa 30.07.2020 ÚS SR návrh na vyslovenie nesúladu prvej vety paragrafu 54a Obč. zákonníka a článku 1 ods. 1, článku 20 ods. 1, článku 40 ods. 1 a článku 47 ods. 2 Ústavy SR, v ktorom konaní by sa mala vyriešiť otázka, či môže súd aj v prejednávanej veci uplatňovať prvú vetu § 54a OZ. Ide o konanie pod sp. zn. RVP 1730/2020. Žalobca má za to, že konajúci súd mal o tejto skutočnosti vedomosť a mal preto konanie za použitia § 164 CSP prerušiť, keďže na to boli splnené podmienky. Keďže tak neurobil, žiada, aby sa v zmysle ust. § 164 v spojitosti s § 378 CSP prerušilo odvolacie konanie až do doby posúdenia vnesenej otázky Ústavným súdom SR.

6. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bola odvolaním napadnutá časť rozhodnutia vydaná podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach (zamietajúcej - výrok II. a súvisiacej o trovách konania - výrok III.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385

ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej časti (výrok I., ktorým bol zrušený vydaný platobný rozkaz pre jeho nemožnosť doručenia žalovanému) nepreskúmaval, keďže posúdiac obsah odvolania, táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

9. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu v plnom rozsahu výrokom II. zamietol primárne sa zaoberajúc ex offo otázkou vymáhateľnosti práva podľa § 54a OZ posúdiac žalovaný nárok ako premlčaný a zároveň výrokom III. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovanému napriek jeho úspechu v konaní ich náhradu nepriznal, keďže mu trovy nevznikli.

11. Žalobca v odvolaní namieta nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) domáhajúc sa odlišného posúdenia premlčania, v konkrétnej požaduje odvodzovať počiatok premlčania od momentu zosplatnenia dlhu (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Primárne však navrhuje prerušenie odvolacieho konania (§ 164 CSP) do doby rozhodnutia ÚS SR o nesúlade prvej vety § 54a OZ s ústavou, ktoré konanie vyvolal na ústavnom súde OS Martin (vedené pod sp.zn. Rvp 1730/2020). Podľa názoru odvolateľa osobitnou úpravou uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a OZ dochádza k zásahu do ústavou garantovaných práv na súdnu ochranu.

12. Primárne sa odvolací súd zaoberal odvolateľom navrhovaným prerušením odvolacieho konania z dôvodu ním uplatneného.

13. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

14. Civilný sporový poriadok diferencuje medzi obligatórnym prerušením konania (§ 162 a § 163 CSP) a fakultatívnym prerušením konania (§ 164 CSP, ktorého sa v danom prípade dovoľáva žalobca), ktoré fakultatívne prerušenie konania znamená také prerušenie, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné, rozhodujúcim hľadiskom je tu zásada hospodárnosti konania, pričom prerušenie konania vo svetle tohto dôvodu predstavuje skôr výnimku ako pravidlo. Nemožno totiž opomenúť, že prípadným prerušením konania do skončenia iného správneho alebo súdneho konania, pokiaľ to nie je nevyhnutné, môže prísť k predĺženiu konania a k zásahu do práva sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu aj v intenciách článku 17 CSP. Ohľadom fakultatívneho rozhodnutia o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že na rozdiel od obligatórneho prerušenia tu ide o otázky, ktoré súd môže sám vyriešiť ako prejudiciálne, pričom je na vôli súdu, či tak urobí, alebo počká na vyriešenie otázky, prípadne aj v už prebiehajúcim konaní.

15. Ustanovenie § 54a bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 343/2018 Z.z. ako reakcia na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. februára 2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016 - 60, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu je základným cieľom tejto právnej úpravy vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka).

16. Nad rámec toho, že otázkou toho, či zavedením osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a OZ dochádza k zásahu do Ústavou Slovenskej republiky

garantovaného práva na súdnu ochranu, sa zaoberal vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 4Cdo 209/2020 zo dňa 11.05.2021 už Najvyšší súd SR vyslovil názor, že uvedená právna úprava ust. § 54a OZ nevykazuje zásah do Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu poukazom o.i. tiež na to, že zabezpečenie ešte nepremiľčaného práva záväzku je možné využiť všetky zabezpečovacie inštitúty upravené v § 544 a nasl. Obč. zákonníka vrátane záložného práva, v súlade so zásadou rovnosti a zásadou zmluvnej slobody sa pripúšťa možnosť zmeny obsahu premiľčaného práva, jeho nahradenie novým právom (novácia), alebo obnovenie jeho vymáhateľnosti napr. formou uznania dlhu, a to na základe právneho úkonu dlžníka (či už jednostranného alebo viacstranného), pričom podmienkou platnosti takéhoto právneho úkonu je vedomosť dlžníka o premiľčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, teda tak na spotrebiteľa, ako aj na dodávateľa, z ktorých dôvodov podľa jeho názoru rozpor s právom na súdnu ochranu zo strany veriteľa je za týchto okolností namietaný neoprávnené, čím aj absentuje vecne dôvod na prerušenie konania, s ktorými závermi sa odvolací súd plne identifikuje, nemajúc zároveň pochybnosti o súlade všeobecne záväzného právneho predpisu ust. § 54a Obč. zákonníka v znení neskorších predpisov s ústavou, ako zavŕšenia celkových legislatívnych opatrení zabezpečujúcich ochranu spotrebiteľa, ktorá bola prijatá v našom právnom poriadku, tak a to je ťažiskovým, ÚS SR uznesením pod č.k. PL.ÚS 5/2021-8 zo dňa 12.5.2021 návrh OS Martin o vyslovení nesúladu prvej vety § 54a OZ s ústavou, ktoré konanie bolo vedené na ÚS SR pod sp. zn. RVP 1730/2020 odmietol, čím odpadol žalobcom tvrdený dôvod od ktorého odvodzoval opodstatnenosť prerušenia odvolacieho konania.

17. Z vyššie uvedených dôvodov preto návrhu žalobcu odvolací súd nevyhovel a konanie podľa § 164 CSP neprerušil, resp. jeho návrh v tomto smere zamietol ako nedôvodný.

18. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

19. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

20. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

21. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie tak v jeho zamietajúcej časti, ako aj súvisiacej o trovách konania. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď predovšetkým právny vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako spotrebiteľský (§ 52 a nasl. OZ), vyžadujúci si jeho podriadenie normám spotrebiteľského práva (tiež zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 12.12.2014). Za správny odvolací súd považuje tiež jeho postup týkajúci sa aktívnej legitímácie žalobcu, ktorú skúmal súd prvej inštancie z úradnej povinnosti (§ 92 ods. 8 zák. o bankách), pričom s jeho záverom, že žalobca nadobudol platne žalovanú pohľadávku od svojho pôvodného veriteľa (G..) sa identifikuje. Súdu prvej inštancie z hľadiska vecnej správnosti napadnutého

rozhodnutia nemožno nič vytknúť v konečnom dôsledku ani z dôvodu, že vo svetle ust. § 54a OZ ex offo skúmal či uplatnené právo nie je premlčané, pričom dôvodne po zistení, že nárok žalobcu je v plnom rozsahu premlčaný, správne stanoviac počiatok plynutia premlčania odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú tiež došlo k zosplatneniu dlhu, za aplikácie ust. § 103 Občianskeho zákonníka v spojitosti s ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka žalobe opodstatnene nevyhovel. V konečnom dôsledku vzhľadom na plný úspech žalovaného v spore, správne tiež konštatoval vznik nároku na jeho strane na náhradu trov konania voči žalobcovi (§ 255 ods. 1 CSP), i keď mu vo výsledku ich náhradu nepriznal, keďže žalovanému trovy v konaní nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ako už bolo uvedené aj v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie odvolacieho prieskumu a potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

22. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu vzťahujúcim sa k posúdeniu účinkov premlčania odvolací súd uvádza, že tieto nie sú dôvodné, teda spôsobilé privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

23. Žalobca sa v konaní prostredníctvom odvolacích námietok dovoľáva odlišného posúdenia počiatku plynutia premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku (zosplatnenému dlhu) tvrdiac, že správne tento počiatok s odkazom na § 103 Občianskeho zákonníka vychádzajúc z ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, pričom ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť až odo dňa zosplatnenia dlhu (nie od zročnosti splátky pre ktorú došlo k zosplatneniu dlhu ako to posúdil súd prvej inštancie), poukazujúc na závery rozhodnutia NS ČR sp. zn. 29Cdp 2906/2000, tiež staršie rozhodnutia iných odvolacích súdov (príkladom KS Trnava sp. zn. 24Co 945/2015), ako aj na argumentáciu KS Košice v rozhodnutí pod sp. zn. 3Co/219/2019 zo dňa 26.08.2020 (ktoré v prípade právneho posúdenia začatia plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ vychádzali z toho, že až zosplatnenie dlhu je okamihom začatia plynutia premlčania práva veriteľa, vo svetle čoho by aj nárok žalobcu v konkrétnostiach posudzovanej veci nebol premlčaný).

24. Súd prvej inštancie predovšetkým správne posúdil, že žalobou uplatnený nárok má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu, založenom zmluvou uzatvorenou medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 12.12.2014, na ktorú dopadajú normy spotrebiteľského práva (§ 52 a nasl. OZ, zákon č. 129/2010 z.z. a ďalšie).

25. Pre dané majetkové právo platí všeobecná trojročná premlčacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka) tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie s tým, že správne tiež posudzoval premlčanie práva podľa § 103 Občianskeho zákonníka v spojitosti s ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

26. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

27. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ako to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

28. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

29. Podľa § 54a OZ, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo

spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

30. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný nárok nachádza právnu oporu v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ZSpÚ) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 12.12.2014, ktorý predstavuje základný právny rámec pre úpravu spotrebiteľskej úverovej zmluvy.

31. Pri plnení dohodnutom v splátkach platí, že každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, a preto pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka samostatne. Deň zročnosti jednotlivých splátok vyplýva z dohody účastníkov o splátkach, ktorá je súčasťou zmluvy a od tohto stanoveného dňa splatnosti jednotlivých splátok úveru začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok. Dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o splnení dlhu v splátkach umožňuje veriteľovi, aby od dlžníka požadoval vždy iba zaplatenie tej splátky, ktorá sa stala zročnou. Ust. § 565 Občianskeho zákonníka umožňuje veriteľovi a dlžníkovi dohodnúť, že ak dlžník nesplní niektorú splátku úveru, tak sa stane zročným celý dlh a veriteľ môže žiadať dlžníka o zaplatenie celého dlhu vzniknutého zo zmluvy o úvere. Bez dohody veriteľ toto právo nemá. Veriteľ si však môže toto svoje právo na zaplatenie celého zvyšku dlhu voči dlžníkovi, uplatniť iba do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ak veriteľ toto svoje právo nevyužije a proti dlžníkovi si neuplatní právo na zaplatenie celého zvyšku dlhu, prestane dňom zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky plynúť premlčacia doba pre celý zvyšok dlhu a jednotlivé splátky sa opäť začnú premlčovať samostatne od ich zročnosti až do okamihu, keď dlžník nesplní niektorú zo splátok. Dňom nesplnenia tejto splátky začne nanovo plynúť premlčacia doba pre celý zvyšok dlhu za predpokladu, ak veriteľ aktívne využije svoje právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, t. j. zosplatniť celý zvyšok nesplateného úveru.

32. Ako bolo už uvedené vyššie, súd prvej inštancie správne pri posudzovaní premlčania vychádzal z výkladu ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého vyhlásením predčasnej splatnosti začína plynúť premlčacia lehota odo dňa zročnosti nesplnenej splátky pre tie splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala. Pri využití práva zosplatnenia je zároveň potrebné rešpektovať ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré modifikuje ustanovenie § 565 v spotrebiteľských vzťahoch (vyžadované 3-mesačné omeškanie s nesplnenou splátkou ku dňu zosplatnenia).

33. Právo veriteľa zosplatniť dlh bolo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dohodnuté, ktorá skutočnosť spornou medzi stranami nebola, rovnako ako ani to, že žalobca mohol celý dlh zosplatniť (a tiež aj zosplatniť, teda toto svoje právo využil) pre nezaplatenie splátky zročnej 15.9.2015, ktorá bola v rozhodnom období (kedy žalobca pristúpil k zosplatneniu) tri mesiace po lehote splatnosti a premlčacia doba podľa § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka tak začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie (odo dňa 16.9.2015 a uplynula dňa 16.9.2018), nie až odo dňa zosplatnenia dlhu ako sa toho nedôvodne dovoľáva žalobca. Pokiaľ žalobca právo na zaplatenie zosplatneného dlhu žalovaného zo zmluvy uplatnil žalobou podanou na súde až dňa 18.01.2019, bol nárok žalobcu v tom čase už premlčaný a súdu prvej inštancie nezostávalo nič iné, ako žalobu z tohto dôvodu zamietnuť, keďže jeho vymáhaniu bráni ust. § 54a Občianskeho zákonníka vo svetle ktorého súd prvej inštanciu túto otázku posudzoval.

34. Súd prvej inštancie teda správne aplikoval premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka a tiež správne zohľadnil premlčanie žalobcom uplatneného nároku.

35. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania, tak nebolo možné považovať za dôvodné.

36. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení premlčania správne, jeho rozhodnutie v dotknutých častiach (zamietajúcej - výrok II. a súvisiacej o trovách konania - výrok III.) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia, k čomu nie je spôsobilý ani poukaz žalobcu na rozhodnutia iných odvolacích súdov (z ktorých obsiahlo cituje, čo tvorí ťažiskovú časť jeho odvolania), keďže nimi odvolací súd v posudzovanej veci viazaný nie je, pričom odlišné závery v otázke stanovenia počiatku premlčania na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie s ktorými sa odvolací súd identifikuje majú oporu v súdnej praxi (v celom rade rozhodnutí iných odvolacích súdov), tiež zjednotenej rozhodovacej činnosti tunajšieho odvolacieho súdu. Na správnosti tohto záveru nič

nemení ani poukaz na judikatúru NS ČR pre odlišnosť hmotnoprávnej úpravy premlčacej doby medzi Občianskym zákonníkom v SR a ČR.

37. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanému napriek jeho úspechu v odvolacom konaní ich náhradu nepriznal, keďže tomuto vznik trov z obsahu spisu nevyplýva.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).